

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “การปรับตัวของพนักงานโรงปิ้งในยุคเศรษฐกิจถดถอย พ.ศ. 2551” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้เงิน การทำงาน การเตรียมการเพื่อเปลี่ยนอาชีพ และศึกษาปัญหาและอุปสรรค ในการปรับตัวของพนักงานโรงปิ้ง ก และ ข

การศึกษาครั้งนี้ เป็นวิจัยแบบสำรวจ โดยประชากรที่ศึกษาเป็นพนักงานโรงปิ้ง จำนวน 2 แห่ง คือ บริษัท ก มีพนักงานโรงปิ้ง 30 คน และ บริษัท ข มีพนักงานโรงปิ้ง 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลแบ่งเป็น 2 ส่วนดังนี้ 1. แบบสัมภาษณ์ ผู้บริหาร และ 2. แบบสอบถามพนักงานโรงปิ้ง

ผู้ศึกษาสัมภาษณ์ ผู้บริหาร 2 โรงปิ้ง คือโรงปิ้ง ก และโรงปิ้ง ข เกี่ยวข้องกับข้อมูลทั่วไปของสถานประกอบการ การจ้างงาน สวัสดิการ ค่าจ้างและเงินเดือนของพนักงาน นำข้อมูลมาวิเคราะห์มาประกอบการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการศึกษา ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างใช้สถิติแบบพรรณนา ค่าร้อยละ (Percentage)

สถิติที่ใช้ในการศึกษา ข้อมูลเกี่ยวกับการปรับตัวของพนักงานโรงปิ้ง การปรับตัวด้านพฤติกรรมใช้เงิน การปรับตัวด้านพฤติกรรมการทำงาน และการปรับตัวด้านพฤติกรรมการเปลี่ยนอาชีพ ใช้สถิติแบบพรรณนา (Descriptive Statistic) ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ (Percentage)

เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับการปรับตัวของพนักงาน 2 โรงปิ้ง โดยกำหนดความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการปรับตัวตั้งแต่ 0.15 ขึ้นไป ถือว่าแตกต่างกัน

สรุปผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของโรงปิ้ง ก และโรงปิ้ง ข

โรงปิ้ง ก เป็นโรงปิ้งขนาดเล็กมีระบบการบริหารเป็นแบบครอบครัว มีพนักงานทั้งสิ้น 50 คน และเป็นพนักงานห้องปิ้งจำนวน 45 คน ทำเลที่ตั้งอยู่ในเขตเจริญนคร จังหวัดกรุงเทพมหานคร การเดินทางมาทำงานของพนักงานค่อนข้างสะดวก เพราะอยู่ไม่ไกลจากถนนใหญ่สามารถเดินเข้าไปได้ ผู้บริหารได้จัดเตรียมที่พักให้สำหรับพนักงานหญิง ปัจจุบัน

(พ.ศ. 2551) ทางโรงปักได้รับผลกระทบอย่างมากจากภาวะเศรษฐกิจถดถอย รายได้ลดลงค่อนข้างมากแต่หยุดทำงานไม่ได้เพราะยังมีภาระที่ต้องผ่อนชำระ ค่าเครื่องปัก ฝ่ายบริหารจำเป็นต้องตัดค่าใช้จ่ายที่เกินความจำเป็น ลดการจ้างพนักงาน และมีนโยบายให้พนักงานช่วยกันประหยัด และให้ความสำคัญแก่การประหยัด ค่าใช้จ่ายทุกรายการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้วัสดุดิบ

โรงปัก ข เป็นโรงปักขนาดกลาง บริหารงานแบบบริษัท มีหุ้นส่วนหลายคน มีพนักงานทั้งสิ้น 65 คน และพนักงานปัก 60 คน ทำเลที่ตั้งอยู่ในเขตสุขสวัสดิ์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร การเดินทางของพนักงานค่อนข้างลำบากกว่าบริษัท ก เนื่องจากอยู่ไกลถนนใหญ่ บริษัทก็มีสวัสดิการรถบัสขนาดเล็กคอยรับส่งให้แก่พนักงาน การรับงานจากลูกค้า โรงปัก ข ต่างจากโรงปัก ก คือ บริษัท ข นั้น มีบริษัทในเครือที่ผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปซึ่งส่งงานปักให้โรงปัก ข อย่างต่อเนื่อง และงานปักเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่รับปักเป็นงานแถบยุโรป และญี่ปุ่น ประกอบกับมีตราสินค้าที่ผลิตเอง ในช่วงที่เศรษฐกิจถดถอย โรงปัก ข จึงไม่ได้รับผลกระทบมากเท่าใดนัก

ด้านการจ้างงาน

ด้านการจ้างงาน โรงปัก ก และโรงปัก ข ด้านการจ้างงาน ส่วนที่มีความเหมือนกัน คือ โรงปัก ก และ โรงปัก ข ไม่มีนโยบายการรับพนักงานเพิ่ม ในส่วนที่มีความแตกต่างกัน คือ โรงปัก ก มีนโยบายการลดพนักงานเท่าที่จำเป็น และมีการทำงานล่วงเวลาเป็นบางวัน แต่พนักงานโรงปัก ข ไม่มีนโยบายการลดพนักงาน และมีการทำงานล่วงเวลาทุกวัน

ด้านสวัสดิการ

สวัสดิการที่โรงปัก ก และโรงปัก ข จัดให้พนักงานมีทั้งสวัสดิการที่เหมือนกันและแตกต่างสวัสดิการที่จัดให้เหมือนกัน ได้แก่ โบนัสประจำปี ชุุดทำงาน การประกันชีวิต เบี้ยขยัน ในส่วนที่แตกต่าง โรงปัก ก มีการจัดที่พักอาศัยและอาหารกลางวัน โรงปัก ข มีการจัดรถรับส่งพนักงาน การตรวจสุขภาพประจำปี การฝึกอบรมทักษะในการทำงาน ค่าครองชีพให้แก่พนักงาน รายเดือน และเบี้ยขยันวันละ 10 บาทให้กับพนักงานรายวันนอกจากนี้ทางผู้บริหารได้เห็นถึงความสำคัญในการทำบุญรับรายจ่ายโดยการแจกล่่มคู่มือการใช้จ่าย ให้กับพนักงาน และขออุทิศเงินเดือน เป็นการสร้างวินัยให้กับพนักงาน

ด้านค่าจ้างและเงินเดือน

ค่าจ้างและเงินเดือนที่โรงปัก ก และโรงปัก ข ผู้บริหารทั้ง 2 แห่ง มีนโยบายการขึ้นเงินเดือนให้กับพนักงาน โดยโรงปัก ก ปรับขึ้นแต่ในอัตราที่ไม่มากโดยพิจารณาจากผลการทำงาน ส่วนโรงปัก ข มีการปรับขึ้นค่าจ้างให้พนักงานโดยให้หัวหน้างานเป็นคนประเมินผลการทำงาน แบ่งเป็น เกรด A B C

ส่วนที่ 2 ข้อมูลส่วนบุคคลของพนักงานโรงปัก ก และโรงปัก ข

พนักงานโรงปัก ก ส่วนใหญ่ ร้อยละ 60.0 เป็นหญิง มีอายุเฉลี่ย 23 ปี พนักงานโรงปัก ก ส่วนใหญ่ สำเร็จการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 53.4 พนักงานโรงปัก ก ทำงานมาแล้วเฉลี่ย 3.7 ปี มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 6,402 บาท พนักงานโรงปัก ก ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสดร้อยละ 80.0 และมีจำนวนผู้ที่อยู่ในอุปการะ 1-3 คน

พนักงานโรงปัก ข ส่วนใหญ่ ร้อยละ 56.7 เป็นหญิง มีอายุเฉลี่ย 23 ปี พนักงานโรงปัก ข สำเร็จการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มากสุด ร้อยละ 43.4 พนักงานโรงปัก ข ทำงานมาแล้วเฉลี่ย 2.6 ปี มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 7,200 บาท พนักงานโรงปัก ข ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสดร้อยละ 73.3 และมีจำนวนผู้ที่อยู่ในอุปการะ 1-3 คน

อาชีพเสริมและแหล่งของรายได้เสริม

พนักงานโรงปัก ก และโรงปัก ข ไม่ได้ประกอบอาชีพเสริมและไม่มีแหล่งรายได้เสริมจากแหล่งอื่น

สวัสดิการที่ได้รับจากโรงปัก

สวัสดิการที่โรงปัก ก และโรงปัก ข จัดให้พนักงานมีทั้งสวัสดิการที่เหมือนกันและแตกต่างสวัสดิการที่จัดให้เหมือนกัน ได้แก่ โบนัสประจำปี ชุุดทำงาน การประกันชีวิต เบี้ยขยันในส่วนที่แตกต่าง โรงปัก ก มีการจัดที่พักอาศัยและอาหารกลางวัน โรงปัก ข มีการจัดรถรับส่งพนักงาน การตรวจสุขภาพประจำปี การฝึกอบรมทักษะในการทำงาน โบนัสประจำปี ชุุดทำงาน การประกันชีวิต เบี้ยขยัน ค่าครองชีพ

การประสพภาวะความยากลำบากในยุคเศรษฐกิจถดถอย

พนักงานโรงปัก ก ส่วนใหญ่ประสพภาวะความยากลำบากในเรื่องค่าของขึ้นราคา ร้อยละ 26.2 รองลงมา คือ รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย ร้อยละ 19.7 และมีรายจ่ายเพิ่มขึ้นแต่รายรับเท่าเดิม ร้อยละ 9.8 ส่วน พนักงานโรงปัก ข ส่วนใหญ่ประสบปัญหา รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย ร้อยละ 21.4 รองลงมาคือ รายจ่ายเพิ่มแต่รายรับเท่าเดิม ร้อยละ 19.6 และ ค่าของขึ้นราคา ร้อยละ 10.7

การปรับตัวพฤติกรรมทางการเงิน

พฤติกรรมการใช้เงิน พนักงานของโรงปักทั้ง 2 แห่งคือ โรงปัก ก และโรงปัก ข ซึ่งผู้ศึกษาได้กำหนดความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.15 ถือว่าแตกต่างกัน ผลปรากฏว่าพนักงานมีพฤติกรรมการใช้เงินที่แตกต่างกัน คือ โรงปัก ก การกู้เงินนอกระบบ การยืมเงินจากคนใกล้ชิด และการชำระหนี้สิน โรงปัก ข มีการสำรองเงินไว้ลงทุน การทำบัญชีรายรับรายจ่าย ความจำเป็น

ในการซื้อสินค้า การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การวางแผนการใช้จ่าย และการพิจารณาอย่างรอบคอบในการซื้อสินค้าฟุ่มเฟือย

การปรับตัวพฤติกรรมการทำงาน

พฤติกรรมการทำงาน พบว่าพนักงานของโรงปักทั้ง 2 แห่ง คือโรงปัก ก และ โรงปัก ข ซึ่งผู้ศึกษาได้กำหนดความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.15 ถือว่ามีความแตกต่างกัน ผลปรากฏว่าพนักงานมีพฤติกรรมการทำงาน ที่แตกต่างกัน คือ โรงปัก ก กระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ในการทำงาน ความก้าวหน้าในงานที่ทำงาน และ ความคิดริเริ่มที่มีประโยชน์ โรงปัก ข เรื่องของการใช้สิทธิลาป่วย

การปรับตัวพฤติกรรมด้านการเปลี่ยนอาชีพ

พฤติกรรมด้านการเปลี่ยนอาชีพ พบว่าพนักงานของโรงปักทั้ง 2 แห่งคือโรงปัก ก และ โรงปัก ข ซึ่งผู้ศึกษาได้กำหนดความแตกต่างของค่าตั้งแต่ 0.15 ถือว่าแตกต่างกัน ผลปรากฏว่าพนักงานมีพฤติกรรมด้านการเปลี่ยนอาชีพที่แตกต่างกัน โรงปัก ก คือ ศึกษาแนวทางการประกอบอาชีพอื่น ๆ การหาข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ และ ต้องการเลือกประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง ส่วนโรงปัก ข การใช้วันหยุดต่าง ๆ ไปฝึกอาชีพ และพยายามหาโอกาสฝึกอาชีพจากสถานประกอบการที่หาข้อมูลโครงการเงินของรัฐที่ให้สนับสนุนการประกอบอาชีพ

ปัญหาและอุปสรรคในการปรับตัวของพนักงานโรงปัก ก และโรงปัก ข

ข้อมูลส่วนนี้เป็นข้อมูลเกี่ยวกับการเสนอความคิดเห็นของพนักงานโรงปัก ก และ โรงปัก ข เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคของการปรับตัวและความคิดเห็นเกี่ยวกับการขจัดปัญหาและอุปสรรคในการปรับตัว ผลปรากฏดังนี้

1. ปัญหาและอุปสรรคในการปรับตัวด้านการใช้เงิน พนักงานโรงปัก ก และโรงปัก ข ส่วนใหญ่มีอุปสรรคในการปรับตัวในการใช้เงิน คือ รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย รายได้ที่ได้รับไม่ได้ขึ้นตามราคาสินค้า การทำงานล่วงเวลาลดลง รายได้ก็ลดลง ไม่มีเงินเก็บไว้ใช้ยามฉุกเฉิน ไม่มีเงินเหลือเก็บไว้ใช้ยามฉุกเฉิน

2. ปัญหาและอุปสรรคในด้านการทำงาน พนักงานโรงปัก ก และโรงปัก ข ส่วนใหญ่ประสบปัญหาในการทำงานมากที่สุด คือ การไม่ชำนาญกับงานบางอย่าง เนื่องจากยังขาดทักษะในด้าน ยังต้องทำงานหลายอย่างมากขึ้น ทำให้ต้องเรียนรู้งานบางอย่างใหม่ ต้องทำงานที่ยากขึ้น รายละเอียดของงาน ประณีตกว่าเดิม ต้องใช้ฝีมือมากขึ้น ต้องเรียนรู้ทักษะในการทำงานใหม่

3. ปัญหาและอุปสรรคในการปรับตัวเพื่อเปลี่ยนอาชีพ พนักงานโรงปัก ก และ โรงปัก ข ส่วนใหญ่ประสบปัญหาในการปรับตัวด้านการเปลี่ยนอาชีพมากที่สุดคือ การไม่มีเงินทุน

ที่จะประกอบอาชีพอื่น มีความรู้น้อย อยากเรียนต่อแต่ไม่มีเวลาไปเรียนไม่รู้จะไปติดต่อกับหน่วยงานใดในการส่งเสริมฝึกอาชีพ

การปรับตัวที่ยากที่สุด

พนักงานโรงปัก ก และโรงปัก ข ส่วนใหญ่มีการปรับตัวที่ยากที่สุด คือ ด้านการใช้จ่าย ร้อยละ 70.0 และ ร้อยละ 76.7 รองลงมาคือ การปรับเปลี่ยนอาชีพ ร้อยละ 23.3 และร้อยละ 20.0 ส่วนการปรับตัวด้านการทำนาร้อยละ 6.7 และ 3.3

ความคิดเห็นเพิ่มเติม ของพนักงาน

ในส่วนนี้เป็นการแสดงความคิดเห็นของพนักงานโรงปัก ก และโรงปัก ข ต่อตนเองเจ้าของสถานประกอบการ หน่วยงานราชการ ผู้เกี่ยวข้อง ที่จะช่วยขจัดหรือลดปัญหาและอุปสรรคในการปรับตัวของพนักงาน

ตนเอง

พนักงานโรงปัก ก และโรงปัก ข เสนอว่าตนเองควรมีการขจัดปัญหาและอุปสรรคในการปรับตัวได้ดังนี้ ประหยัดค่าใช้จ่าย ลดการใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นลง ทำบัญชีรายรับรายจ่ายประจำเดือน

เจ้าของโรงปัก

พนักงานโรงปัก ก และโรงปัก ข แนะนำให้เจ้าของโรงปัก เพิ่มเงินเดือนและเพิ่มการทำงานล่วงเวลา หางานอื่น ๆ เสริม และจัดหาเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้พนักงาน

หน่วยงานราชการ

พนักงานโรงปัก ก และโรงปัก ข แนะนำให้รัฐบาลดูแลควบคุมราคาสินค้าไม่ให้สูงเกินไป จัดหาเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำออกกฎหมายปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำและช่วยแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจให้คลี่คลายโดยเร็ว

ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษานี้ ทำให้ทราบปฏิกิริยาการปรับตัว พนักงานโรงปัก ก และโรงปัก ข ในยุคเศรษฐกิจถดถอย ในด้านการใช้จ่ายเงิน การทำงาน และการเปลี่ยนอาชีพ ส่วนข้อเสนอแนะซึ่งประกอบด้วยข้อเสนอแนะสำหรับพนักงาน ผู้บริหาร และ รัฐบาล เพื่อให้พนักงานโรงปัก ก และโรงปัก ข ได้นำผลการศึกษานี้ไปใช้ประโยชน์ต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับพนักงาน

1. ทำบัญชีรายรับรายจ่ายในการใช้เงิน แต่ละเดือนว่ามีใช้อะไรไปบ้าง เพื่อที่จะได้ทราบว่าเราจะประหยัดส่วนไหนได้บ้าง
2. สร้างวินัยในตนเองเรื่องการใช้จ่าย การทำงาน และ พยายามศึกษาหาความรู้ใหม่ ๆ
3. ควรจัดระเบียบตนเองเรื่องเวลาเพื่อที่จะได้เรียนต่อให้สูงขึ้น
4. ควรหมั่นศึกษาหาความรู้และเทคนิคใหม่ ๆ ในการทำงานเสมอ
5. ควรหาประสบการณ์ในการทำงานด้านอื่น ๆ หากตนเองมีความชอบและถนัด

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1. นายจ้างควรเปิดโอกาสให้ลูกจ้างทุกระดับได้รับทราบข้อมูลข่าวสารภายในองค์กร ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงควรมีการแจ้งให้ลูกจ้างทราบเพื่อที่จะได้วางแผนร่วมกันในการแก้ไขปัญหา ก่อนการตัดสินใจเลิกจ้างอย่างกะทันหันเพื่อให้ลูกจ้างได้มีโอกาสเตรียมความพร้อมก่อน หากต้องเลิกจ้างในช่วงเศรษฐกิจถดถอย
2. การดำเนินนโยบายพัฒนาลูกจ้างให้มีความรู้
3. ควรจัดสรรงานใหม่ให้แก่ลูกจ้าง เพื่อเพิ่มรายได้ให้กับลูกจ้าง
4. ช่วยเหลือดูแลด้านสวัสดิการให้กับพนักงานให้มากขึ้นตามความเหมาะสม
5. มีกองทุนให้พนักงานกู้ยืมหากต้องการนำไปใช้ในการศึกษาต่อ
6. นายจ้าง หรือ ผู้บริหารควรส่งเสริมและสร้างวินัยที่ดีให้แก่ลูกจ้างโดยให้ลูกจ้างทุกคน ทำบัญชีรายรับรายจ่าย จะได้ทราบปริมาณการใช้จ่ายในแต่ละเดือน และตัดรายการใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นออก

ข้อเสนอแนะสำหรับรัฐบาล

1. รัฐบาลต้องมีแนวทางและวิธีการปฏิบัติในการแก้ไขปัญหาเร่งด่วนทางด้านเศรษฐกิจให้กลับฟื้นขึ้นมาโดยเร็ว โดยเฉพาะอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม
2. เจ้าหน้าที่ของรัฐ คือ กรมการจัดหางานควรจัดบริการที่เอื้อให้ผู้หางานทุกระดับการศึกษา เข้าไปรับบริการโดยสะดวก

3. รัฐควรจัดหาทุนในการส่งเสริมให้พนักงานทำอาชีพเสริม
4. เจ้าหน้าที่ของรัฐควรประชาสัมพันธ์ในเรื่องการฝึกอาชีพมากขึ้น
5. รัฐควรเข้าไปควบคุมราคาสินค้าให้มากขึ้น
6. รัฐบาลควรจัดหาที่พักราคาถูกให้แก่พนักงาน
7. รัฐควรส่งเสริมนโยบายด้านการออมเงินให้มากขึ้น
8. รัฐบาลควรจัดตั้งกองทุนพัฒนาทักษะเพื่อยกระดับทักษะความชำนาญแก่ลูกจ้างที่กำลังทำงานอยู่ให้สูงขึ้น